

„Nej, det er virkelig sandt . . . Jeg kan mærke den hele Tiden. Den kan vist ikke komme ud, Mo'er.“

Ved de sidste Ord fortrak hans Ansigt sig, Munden blev bred, og efter en kort Kamp med Stoltheden kastede han sig angstfuld ind til hende og begyndte at græde. Hun klappede ham paa Haaret, søgte at trøste og berolige ham, og med sin vante Godmodighed tørrede han da ogsaa snart sine Øjne og puttede sig ned under Dynen. Med et lille Suk lagde han bægge Hænderne under Kinden og faldt et Øjeblik efter i Søvn.

Hansine blev staaende ved Sengen. Drengens Ord og besynderlige Adfærd havde indgydt hende en uvilkaarlig Angst; hun vidste ikke, hvad hun skulde tænke om ham. . . . Og mens hun stod dér og betragtede ham ved Lysskæret fra Dagligstuen, der faldt ind over hans Hovedpude, tog hun paany det Løfte af sig selv, at hun nu ikke vilde tøve længer med at faa Klarhed over hans Tilstand. Endnu samme Aften vilde hun tale alvorligt med Emanuel om sine Ængstelser, og hun vilde denne Gang ikke give tabt, før Doktoren var bleven hentet til hendes Barn.